

ת"פ 59832/10/13 - מדינת ישראל נגד יצחק אטדגי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 59832-10-13 מדינת ישראל נ' אטדגי

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ענבל אביב לשכת תביעות לכיש
נגד
הנאשם יצחק אטדגי ע"י ב"כ עו"ד ליבת אביטל אזולאי

גזר דין

1. **רקע** הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. כעולה מהכרעת הדין, מדובר באירוע מיום 9.10.12, כאשר גרושתו של הנאשם הגיעה לקרית מלאכי, על מנת להיפגש עם בנותיה. המתלונן, בן זוגה הנוכחי של הגרושה, התלווה אליה. במהלך האירוע, על רקע דברים בוטים שנאמרו כפי שנראה בין הנאשם למתלונן, ארעה קטטה בין השניים, בה נטלו שניהם חלק. בשלב מסוים דעכה הקטטה, אז שב הנאשם ותקף את המתלונן באגרוף בפניו, כאשר הוא מחזיק מפתח בידו, כך נפגעה עינו של המתלונן.

3. **טיב החבלה החמורה** מהתיעוד הרפואי שהוגש, ת/2, עלה כי המתלונן הובהל לחדר מיון ונזקק לניתוח בהרדמה כללית בעינו השמאלית, ביום 10.10.12, לתיקון פרפורציה בעין. נמצא חתך דרך כל שכבות העין עם דימום. המתלונן טופל בניתוחים נוספים, ביום 22.10.12 וביום 7.11.12, עקב הדימום והפרדות הרשתית. שוב נותח בהרדמה כללית לתיקון הפרדות רשתית. טופל תרופתית וקיבל ימי מחלה. במהלך שנת 2013, כמה חודשים לאחר מכן, עולה תלונה על החמרה במצבו, אודם, הפרשות, צריבה וקשיים בפתיחת העין. קיבל טיפול תרופתי ומצב הראייה שלו בעין שמאל הוגדר כעיוורון. בהמשך התיעוד הרפואי, ביקש המתלונן לבחון אפשרות להשתלת קרנית והופנה לקבלת פרוטזה לעין. לא הומלץ על ניתוח נוסף לנוכח הסיבוכים הצפויים, כשהפוטנציאל לשוב ולראות בעין שמאל איננו גבוה.

4. הרופאה דר' לובה רודוב העידה, כי מה שנגרם למתלונן הינו פרפורציה של גלגל העין, שמשמעה שיש חתך והעין פתוחה, אין ראיית אור בעין זו. היא הסבירה כי המתלונן היה זקוק לניתוח דחוף לסגירת גלגל העין. מדובר בחבלה מאוד חמורה לעין שנגרמה בעוצמה גבוהה על ידי חפץ חד, וגרמה למצב של כמעט עיוורון. המתלונן יכול להבחין במשהו שזז אבל לא מעבר לכך (ע' 15-17 לפרו').

5. המתלונן העיד בפני בית המשפט, כי בעקבות החבלה שנגרמה לו בעין שמאל הוא איננו רואה בעין זו, וגם בטחונו האישי נפגע. המתלונן הציג עדשה שהוא מציב בעין, כדי שלא יבחינו שגלגל העין חסר. הוא גם העיד על הקשיים והכאבים שגורם מצבו הרפואי בעין (ע' 18-19 לפרו').

6. **עבר פלילי** לחובתו של הנאשם רישום אחד ללא הרשעה משנת 2014, בגין עבירת איומים כלפי גרושתו. יצוין כי מדובר ברישום פלילי המאוחר לביצוע העבירה, היינו בעת ביצוע העבירה היה הנאשם ללא עבר פלילי.

7. **תסקיר שירות המבחן** הנאשם ביקש להישלח לתסקיר של שירות המבחן טרם הטיעונים לעונש, וחבל שלא שיתף פעולה עם קצין המבחן. מהתסקיר עולה, כי הנאשם גרוש ואב לשלושה ילדים, אשר נמצאים בחזקתו. הנאשם שירת שירות צבאי חלקי ושוחרר עקב אי התאמה. התגרש מאשתו לאחר שמונה שנות נישואין, ולאחר הגירושין התמכר לאלכוהול. שבע שנים לאחר מכן, ביקשה האם להעביר את הילדים לחזקתו של הנאשם, ועברה להתגורר עם זוגה הוא המתלונן בתיק זה. משירותי הרווחה התקבל מידע, לפיו הנאשם התקשה בהתמודדות עם בנותיו המתבגרות, אולם הוא אופיין כאב אוהב ותומך, שעושה מאמץ להיענות לכל משאלה של בנותיו. הבנות מסרבות לקשר עם האם. בהתייחס לעבירה, טען הנאשם כי הותקף על ידי המתלונן ורק הגן על עצמו. שירות המבחן ביקש לבחון אפשרות לפתוח בהליך טיפולי, אולם הנאשם גילה התנגדות משמעותית לכניסה להליך של אבחון. הוא סירב לשוחח אודות נסיבות חייו, והקשר עם גרושתו, וסירב לשתף פעולה עם שירות המבחן, בניסיון להבין את הרקע לביצוע העבירה. לאור העדר מוחלט של נכונות לשתף פעולה בהליך טיפולי - שירות המבחן נמנע מכל המלצה.

8. **טיעוני המאשימה** המאשימה הדגישה, כי תיקון 113 מציב את עקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה. מדובר בעבירה של חבלה חמורה שהעונש המרבי בצידה עומד על שבע שנות מאסר. מדובר בפגיעה בערך חברתי מוגן של הגנה על שלומו וגופו של אדם, כשטיב החבלה ואופייה, מחייב ענישה מחמירה. לפיכך, טענה המאשימה, למתחם ענישה מחמיר שבין שנה לארבע שנות מאסר. בתוך המתחם, כיוון שהתסקיר נמנע מהמלצה טיפולית, נטען שאין מקום לענישה על הרף התחתון, שעה שהנאשם בחר שלא לנצל הזדמנות להתחיל בהליך טיפולי. המאשימה הציגה שורה של פסקי דין לתמיכה בבקשתה לענישה מחמירה, של מאסר לתקופה ממושכת, מאסר על תנאי, פיצוי משמעותי וקנס כספי.

9. **טיעוני ההגנה** הסניגוריה ביקשה להקל עם הנאשם. באשר למתחם הראוי, אבחנה ההגנה את הפסיקה שהגישה המאשימה, והגישה פסיקה מקלה יותר, לפיה בעבירות דומות נגזרו עונשים של עבודות שירות בלבד. ההגנה הדגישה, כי בהתאם להכרעת הדין, האירוע החל מקטטה הדדית, שאולי החלה אף ביוזמתו של המתלונן, ויש לזקוף זאת לזכותו של הנאשם. באשר לענישה בתוך המתחם, ההגנה הציגה מכתבים של ילדי הנאשם, מהם עולה כי מדובר באב תומך ודואג, אשר ממש הקדיש את חייו, חרף נסיבות חייו הקשות, לטובת הילדים, בניגוד לאם שהזניחה אותם. עוד הוגש מכתב, לגבי מסירותו של הנאשם בעבודה ומסמכים המעידים על מצבו הכלכלי הקשה כאשר הוא נזקק ליטול הלוואות. הסניגוריה עתרה

שלא לייחס משקל משמעותי, להעדר המלצה טיפולית על ידי שירות המבחן, משום שזכותו של הנאשם לדבוק בחפותו. נטען שמדובר באדם ללא עבר פלילי, ובאירוע מתגלגל במהלכו נקטו שני הצדדים באלימות והמתלונן נפגע ללא כוונה. לפיכך ביקשה ההגנה להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות לכל היותר, ולמעט ככל הניתן בעונשים כלכליים, עקב מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם. הנאשם עצמו סרב לדבר לפרוטוקול ולהביע חרטה או צער על מעשיו.

10. הפסיקה הנוגת כדרכו של עולם, המאשימה הציגה פסיקה מחמירה של מאסר לתקופות ממושכות בעבירות דומות, ואילו ההגנה הגישה פסיקה בה הסתפקו בתי המשפט במאסרים קצרים שנישאו בעבודות שירות. בעניין רע"פ 9172/12 **לאוניד יונדן נ' מדינת ישראל**, (21/01/2013), אושר עונש של ארבע שנות מאסר בפועל בגין גרימת חבלה חמורה, אולם בית המשפט ציין כי מדובר באלימות קשה שהופעלה כלפי אישה מבוגרת, אימו של הנאשם, וכי לא היה מדובר במעידה חד פעמית, אלא במעשים חוזרים ונשנים. בעניין רע"פ 8699/15 **אחמד אבו האני נ' מדינת ישראל** (17/12/2015), אושרה תקופת מאסר של שמונה חודשים, בגין גרימת חבלה חמורה של חתך בקרקפת. בית המשפט העליון קבע כי אין מקום להמיר את המאסר בעבודות שירות, למרות המלצת שירות המבחן וההליך השיקומי בו החל המערער, לנוכח חומרת העבירה. בעניין ע"פ 4891/12 **רותם מור נ' מדינת ישראל**, (05/11/2012), אושר עונש של שנה מאסר בפועל בגין עבירה דומה, לאדם צעיר ללא עבר פלילי, אלא ששם מדובר ברעול פנים שהכה את המתלונן בכל חלקי גופו וגרם לו שבר באף. עוד הפנתה המאשימה לריכוז הפסיקה שהובאה במסגרת ת"פ (של' אשדוד) 1938-02-14 **מדינת ישראל נ' אברק** (22.10.2014), באשר לענישה מחמירה בעבירה של חבלה חמורה.

11. מנגד, ביקשה הסניגוריה לתמוך את טענותיה על הפסיקה שניתנה בת"פ (של' ראשל"צ) 2785/09 **מדינת ישראל נ' אדרי** (15.7.2014), שם נגזרו שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין שברים שנגרמו למתלונן במהלך תגרה, ת"פ (מח' ב"ש) 17759-02-15 **מדינת ישראל נ' אמטיראת** (17.9.2015), שם נגזרו ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, נוכח הרשעה בעבירה דומה, בהשלכת מוט ברזל שגרם לחתך במצח ושבר דחוס, כאשר צוין כי ננקטה ענישה מקלה לנוכח העובדה שמדובר במי שמנהל אורח חיים נורמטיבי והאירוע חריג בחייו, וכן בת"פ (של' ראשל"צ) 52908-11-12 **מדינת ישראל נ' סיני** (29.11.2015), שם מדובר במי שנדון לשלושה חודשי עבודות שירות בלבד, בגין אירוע בו בעקבות ויכוח ישב המתלונן על מכסה המנוע, הנאשם נסע קדימה ובלם בפתאומיות, והמתלונן נפל ארצה ונחבל בכמה שברים מורכבים.

12. ניכר איפוא, כי ישנה פסיקה לכאן ולכאן, אולם מגמת הפסיקה ככלל, היא מגמה מחמירה המביאה בחשבון את ההכרח להוקיע כל אלימות, אשר גרמה לחבלה חמורה בגופו של אדם אחר. סטיה ממאסר בפועל ממש, אחרי סורג ובריח, נעשתה במקרים בהם הליך שיקומי מוצלח הצדיק הקלה כזו, או שהיו נסיבות מקלות אחרות.

דין והכרעה

13. מתחם הענישה באשר למתחם הענישה יש להביא בחשבון, לצד החומרה את טיב החבלה שנגרמה למתלונן, שהיא חבלה חמורה וקשה, שתגרום לו סבל לכל ימי חייו. לצד הקולה, יש להביא בחשבון את העובדה כי האירוע החל מקטטה הדדית, בה גם המתלונן לא טמן ידו בצלחת. האירוע החל כשהמתלונן יצא מן הרכב עקב דברים בוטים של הנאשם. במהלך הקטטה, קבעתי בהכרעת הדין כי שני הצדדים תקפו האחד את רעהו. הנאשם עצמו נחבל באותה קטטה. עם זאת בשלב מסוים נותק המגע בין הנאשם והמתלונן, ואז תקף הנאשם את המתלונן באגרוף בפניו, כאשר הוא אוחז במפתח בידו המכה, המפתח חדר לעינו של המתלונן וגרם לו את החבלה החמורה.

14. גם אם לא היתה כוונה לגרום חבלה כה חמורה, מדובר בפגיעה קשה בערך החברתי המוגן של שמירה על שלומו וגופו של אדם. הפסיקה שהובאה ע"י שני הצדדים מלמדת על רמת הענישה בעבירות מעין אלה, אשר כוללת מאסר בפועל, בין לריצוי בעבודות שירות, במקרים קלים יחסית, ובין לתקופות ממושכות במקרים חמורים יותר.

15. נסיבות האירוע וטיב החבלה, אינן מאפשרות לסיים תיק כזה ללא מאסר בפועל. מתחם הענישה לטעמי, משתרע בין כמה חודשי מאסר שיכולים להיות מרוצים בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

16. הענישה בתום המתחם בהעדר המלצה טיפולית, לא ניתן לחרוג מן המתחם. בתוך אותו מתחם יש להביא בחשבון לחומרה את התסקיר השלילי, העובדה שהנאשם סירב לקחת אחריות על מעשיו וסירב לכל הליך טיפולי. לזכותו של הנאשם, ניתן להביא בחשבון העדר עבר פלילי בעת האירוע (אם כי לאחר האירוע קיים רישום פלילי ללא הרשעה), ובעיקר את העובדה כי הוא אב מסור לילדיו, אשר הוא מגדל אותם בעצמו, כאשר האם, גרושתו, איננה נוטלת חלק בגידול הילדים.

17. לא אוכל להתעלם מאופן ניהול המשפט. בכתב האישום נרשמו בנותיו של הנאשם כעדות תביעה. לנוכח הקושי הגדול שעשוי להיגרם מעדות של ילד כנגד הוריו, הצעתי למאשימה שוב ושוב לנסות ולהימנע מהעדות. סופו של דבר, לאחר לבטים לא פשוטים, נעתרה המאשימה לבקשת בית המשפט, והודיעה כי היא מוותרת על עדותן של הילדות כנגד אביהן, כדי למנוע מהן נזק נוסף. למרות זאת, בתום עדות הנאשם עצמו, הוא התעקש לעלות את בתו על דוכן העדים ולהעמידה בפני חקירה נגדית. הערתי לסניגורית כי בנסיבות העניין מוטב להימנע מכך, כדי לצמצם את הפגיעה בבית הקטינה, אולם הסניגורית התעקשה על מתן העדות. מצער מאוד, שהתעקשות זו על מתן העדות, חייבה את עמידתה של הקטינה, בתו של הנאשם, לחקירה נגדית לא פשוטה בבית המשפט. את הנזק שנגרם לקטינה כתוצאה מעדות זו, היא תישא לכל חייה, וחבל שכך התגלגלו הדברים.

18. לא פשוט לגזור את הדין בעניינו של הנאשם. **מחד גיסא**, עומדת בפני בית המשפט עבירה חמורה שגרמה לנזק קשה ומשמעותי למתלונן. מדובר במתלונן שעקב מעשי הנאשם, כמעט שאינו רואה בעין שמאל, הוא סובל באופן יומיומי, ונכותו תישאר איתו עד יום מותו. לא בכדי קבע המחוקק עונש מרבי של

שבע שנות מאסר לעבירה זו של גרימת חבלה חמורה, הגם שאין מדובר בעבירה של כוונה. המחוקק הביע בכך את החשיבות שבשמירה על גופו של אדם, גם אם הפוגע לא נתכוון לגרום את החבלה החמורה, ודי בכך שהוא צפה כי חבלה חמורה עשויה להגרם כתוצאה ממעשהו. שליחת אגרוף לפניו של אדם אחר, כאשר היד אוחזת במפתח, היא פעולה מסוכנת למדי, שאת תוצאותיה ראינו בתיק זה. לחומרה זו יש להוסיף את העדר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן. גם אם הנאשם עומד על חפותו, הרי יכול היה לפחות לגלות צער, על כך שהמתלון נפגע כה קשה במהלך הקטטה לה הוא טוען. לא שמענו מהנאשם, אפילו לא רמז של צער או חרטה שכך התגלגלו הדברים, ולא קמצוץ של נכונות לבחון את התנהגותו. **מאידך גיסא**, מדובר באירוע שהחל כאשר המתלון יצא מהרכב, עקב דברים בוטים שהטיח בו הנאשם, כאשר שני הצדדים נטלו חלק דומה בקטטה ותקפו האחד את רעהו, ובמסגרת אותה קטטה שיגר הנאשם את האגרוף אשר גרם לו לחבלה החמורה. עוד יש להביא בחשבון את העובדה כי מדובר בנאשם שעברו היה אז נקי, המגדל לבדו את ילדיו.

19. יודגש כי לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, ונסיבות האירוע שהחל בקטטה הדדית, הייתי נכון להסתפק בענישה שתכלול ריצוי מאסר בעבודות שירות, אם היה הנאשם מגלה מודעות לקשיים בהתנהגותו, מגלה אמפטיה לנזק הקשה שנגרם למתלון, ונכון להתחיל בהליך טיפולי. בהעדר אלה, נראה כי אין מנוס ממאסר בפועל ממש, ולו לתקופה קצרה.

20. לנוכח חומרת העבירה והנזק, ובהעדר מודעות לקשייו והעדר נכונות להליך טיפולי, לא ניתן להימנע ממאסר בפועל ממש מאחורי סורג ובריח ולא בעבודות שירות. העובדה שהנאשם סירב להליך טיפולי וסירב להביע צער על החבלה הקשה שגרם למתלון - מטה את הכף נגד קביעת עונש מאסר ברף התחתון שבמתחם הענישה, שכמובן אף לא ניתן לחרוג ממנו בנסיבות העניין. יחד עם זאת, תקופת המאסר שאקבע תהא קצרה יחסית בהתחשב בכל הנסיבות שפורטו לעיל.

21. באשר לפיצוי, ההלכה הפסוקה קבעה כי למרות שפיצוי למתלון הוא בגדר "בן חריג" במסגרת המשפט הפלילי, הרי שכאשר נגרם נזק של ממש למתלון מן הראוי כי בתי המשפט ירחיבו בהטלת פיצויים (ר' למשל ע"פ (מחוזי חי') 3545/03 **עופר שרון נ' גיורא פישר**, (2004); ע"פ 3818/99 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (3) 721; ע"פ 6720/04 **מדינת ישראל נ' עסאם זחאיקה**, (2004)). בענייננו הנזק שנגרם למתלון הוא קשה עד מאוד. יחד עם זאת מדובר בהליך פלילי ובנאשם הסובל מקשיים כלכליים משמעותיים ולכן, יהיה הפיצוי לא גבוה ביחס לחומרת החבלה ויפרש על פני תקופה ממושכת.

22. נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את כל השיקולים לחומרה ולקולה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של שמונה חודשים.

ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר ובהתאם להוראות סעיף 52ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977,

שלא יעבור כל עבירת אלימות שהיא פשע.

- ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר ובהתאם להוראות סעיף 52ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שלא יעבור כל עבירת אלימות שהיא עוון ואיננה פשע לרבות איומים.
- ד. פיצוי למתלונן, עד תביעה 2, בסך 10,000 ₪, הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1.1.17.
- ה. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.11.17.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ו, 15 מאי 2016 במעמד הצדדים.